

Четиредесетъ и петий сонетъ.

Кираджийски конь.

Virtus post nummos!

Куцъ, крантавъ, кираджийски конь, съгледалъ угоена
Свиня,—лѣжаща всрѣдъ една смрадлива, кална бара
„—Кажѣ ми, я попиталъ той, отъ свѣсъ ли си лишена?
„Да киснишъ въ мръсота, и да се цапашъ, кой те кара?“

Свинята отговорила: „—Тъзъ локва е гнуснава;
„Но въ тѣзи локва, друже, азъ добрувамъ, дебелѣж!
„Азъ не ламтъ за почести и за свѣтовна слава,
„И прѣдпочитамъ въ тинята, ей-тъй, да си живѣж!

„Ти, както виждамъ, работишъ, потишъ се, коньо простий;
„Но и за туй ти мязашъ на една торба съсъ кости . .
„Ще те похвалжтъ, знамъ; — но пакъ ще си останешъ кранта!

„Лѣгни при менъ! . . Покоя е по сладкъ отъ таланта! . .“
„—Не! рѣкълъ коньтъ, сбогомъ! По добръ да пусталѣж
„Въ почтенно званье, нежели въ позора да тлѣстѣж!—“